

Missziói Magazin 99/3

Az Evangélikus Missziói
Központ folyóiratának internet
változata

[Impresszum](#)

[Contents in English](#)

[Várták a víz megmozdulását](#)

[Startkő](#)

[Apró lépések - apró örömök](#)

[Hadi tudósítás helyett hitvallás...](#)

[A misszionárius gróf](#)

[Kihívások az ezredfordulón a
Magyarországi Evangélikus Egyház
missziói életében](#)

[Mire hív a Garamut?](#)

[Indiába indultak](#)

[Missziói körök a külmisszióért: Pécs](#)

[A Duna Televízió Protestáns Magazinja
bemutatta Csepregi Bélát](#)

[Média világ: A valóságot kell
megmutatni](#)

[Tények és tervek. A missziói lelkesz
naplójából](#)

[Irányelvek az evangélizáló és missziói](#)

**Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta
megjelenő folyóirata - Internet változat**

*** 1999/1 * 4. évfolyam 3. szám ***

**A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40.
Hungary - Europe**

Levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 – Tel / fax: 400 3057

e-mail: evmis@mail.mtav.hu

Felelős szerkesztő és kiadó: Gáncs Péter Szerkesztő: Kőháti Dorottya

Szerkesztő bizottság:

Bácskai Károly, Bencze Imre, Szentpétery Mariann, Szeverényi János

Internet változat: dr. Léránt István

[munka időszerû súlypontjaihoz](#)

[Minden ajtó nekünk nyílik?!](#)

[Fiatalok oldala: Romának romává...](#)

[Szigethyné Szenteczki Katalin új
szolgálatra készül](#)

[Városmisszió](#)

[MM-kitekintő](#)

[Az első hallgatói és olvasói találkozó](#)

[Napraforgó - nem csak Gyermekeknek](#)

**Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta
megjelenő folyóirata - Internet változat**

*** 1999/1 * 4. évfolyam 3. szám ***

**A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40.
Hungary - Europe**

Levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 – Tel / fax: 400 3057

e-mail: evmis@mail.matav.hu

Felelős szerkesztő és kiadó: Gáncs Péter Szerkesztő: Kóháti Dorottya

Szerkesztő bizottság:

Bácskai Károly, Bencze Imre, Szentpétery Mariann, Szeverényi János

Internet változat: dr. Léránt István

A missziói lelkész munkanaplójából

TÉNYEK ÉS TERVEK

Az elmúlt év, új szolgálatom első esztendeje, igazi tanulóév volt. Számos gyülekezeti szolgálat mellett, hét helyen szerveztünk regionális missziói napokat. Ezek tanulsága, hogy megfelelő előkészítéssel, a helyi kollégák segítségével akár 2-300 fős, tartalmas, jó hangulatú találkozót lehet „összehozni”. Ilyenkor persze mindenhol a gyülekezet aktív magja mozdul meg elsőként. Nekik is szükségük van a nagyobb közösség, a találkozás megerősítő élményére, de igazán mélyre „nem lehet evezni” az ilyen széles ölelésű alkalmakon. Ezért az ideai missziói munkatervben inkább egy-egy gyülekezetre igyekszünk összpontosítani. Lehet, hogy így statisztikailag kevesebb embert érünk el, de talán több esélyünk van arra, hogy egy-egy gyülekezetet jobban, mélyebben megmozdítsunk és új tagokat is felfedezzünk.

A következőkben az év első harmadának tapasztalatait, örömeit, gondjait szeretném megosztani az MM-Olvásokkal. Lapozzunk bele együtt szolgálati naplómba.

SZENTENDRE

A nap témája: „*A határtalan Jézus*” – a misszió, mint határátlépés. Már a találkozó színhelye is jól illusztrálta ezt, hiszen a helyből és a Dunakanyar más településeiről érkezők csapata a katolikus iskola tornatermét kapta meg erre a szombatra. Hiszem, hogy az igeszolgálatok, előadások, csoportos beszélgetések, a missziói munkaágak beszámolóit erősítették a kicsiny szórvány-evangélikusság küldetéstudatát.

SZÉKESFEHÉRVÁR

A fehérvári gyülekezetben komoly, szervezett missziói munka folyik, amint erről már az MM hasábjain is többször beszámoltunk. Így már nem is lepődtem meg azon, hogy a korszerű gyülekezeti kombinátban asztalok mögött ülő, jegyzetelésre, tanulásra kész, elkötelezett gárda fogadott. A délután témája „*Az isteni városfejlesztés*” - a városmisszió volt. Öröm, hogy nemcsak evangélikus résztvevők gyűltek össze, hiszen a misszióban, különösen is a városi misszióban, csak ökumenikus összefogással lehet eredményt elérni. Az elméleti képzést jól egészítették ki a helyi börtön- illetve vasútmisszió munkatársainak személyes beszámolóit.

SZARVAS

A két helyi gyülekezetben végzett ifjúsági, igehirdetési és szeretetvendégségi szolgálat mellett, a hétvége különleges élménye volt, hogy a vasárnap reggelt a helyi *Cervinus Rádió* stúdiójában kezdhettük. Óriási missziói lehetőség, hogy *Deme Zoltán* lelkész hetente, élő rádióműsorral ébresztheti vasárnap reggel Szarvas és környéke rádióhallgatóit. Öröm, hogy kedd esténként pedig az *Evangélikus Rádiómisszió* 10 perces műsora is hallható a Cervinus Rádió hullámhosszán.

FELSŐPETÉNY

A következő állomás a nógrádi Felsőpetény, ahol a missziói nap tiszteletére a megszokottnál egy órával korábban, már 9-kor elkezdtük a nyitó istentiszteletet. A nap üde színfoltja volt a helyi gyermekcsapat aktív jelenléte. Velük három munkatársam is foglalkozott, ennek gyümölcseként a *jövő gyülekezete* bibliai bábjelenettel lepte meg a felnőtteket. A missziói napok egyik ajándéka lehet, ha a sokszor egymás nélkül, vagy csak éppen *egymás mellett élő nemzedékek egymásra találnak*, és egymásra odafigyelnek legalább a gyülekezetben...

MEZŐBERÉNY

Mezőberényben, Szarvashoz hasonlóan, két népes evangélikus gyülekezet is él, az egyik német, a másik szlovák gyökerű. Öröm, hogy a missziói nap összehozta a két gyülekezetet: délelőtt a német, délután a tót gyülekezet adott otthont a mintegy másfélszáz résztvevőnek. Mivel virágvasárnap voltunk együtt, ennek az ünnepnek evangéliumi történetéből vettük a provokatív címet: „Az Úrnak van szüksége rá...” Ott és akkor egy számárra volt szüksége, most más eszközöket és főleg munkatársakat akar szolgálatba állítani a misszió Ura. Nagyhét küszöbén külön hangsúlyt kapott a *passió és misszió* összefüggése, szerves összetartozása.

RÉVFÜLÖP

Egyházunkban április kiemelkedő eseménye volt az *Evangélikus Oktatási Központ* ünnepélyes átadása. Nagyszerű volt, hogy már a délutáni ünnepséget követő percekben több, mint hetven fős konfirmandus csapat érkezett három gyülekezetből, hogy belakja, „beüzemelje” az épületet...

Őket hamarosan követte a *Missziói és Ifjúsági Bizottság* kibővített munkaiülése. Ezen is közel hetvenen tanácskoztunk arról, hogy miként kellene valódi élettel, tartalommal megtölteni egyházunknak ezt a vadonatúj létesítményét.

A Missziói Bizottság ülésének egyik eredményeként elkészült az a *12 pontos missziói stratégia*, amely igyekszik felvázolni a közeljövő missziói feladatainak prioritásait. Azzal a reménységgel közöljük ezeket a pontokat az MM hasábjain is, hogy Olvasóink kiegészítik, tovább gondolják mindazt, amit elkezdünk Révfülöpön.

A „Nagy Találkozás” Békésen

Többnapos evangélizáció helyszíne volt április utolsó hétvégéjén Békés. A 22 ezres alföldi városkában három napon, egyidőben több helyszínen összesen tucatnyi alkalommal vetítették le a *Jézus élete* című filmet, amely a *Nagy Találkozás* fő üzenethordozója volt. Az alkotás a leghitelesebb Jézus-filmként ismert, hiszen több éves régészeti-történelmi kutatómunka után, eredeti helyszínen vették fel és minden szava Lukács evangéliumából való. Az elmúlt húsz évben 1,6 milliárd ember látta a világon.

Az ötletgazda *Timóteus Társaság* három békési felekezetet keresett meg a Magyarországon egyedülálló kezdeményezés támogatásáért. A kedvező fogadtatás eredménye a *Református, Baptista és Pünkösdi Gyülekezetek BÉKÉS összefogása VÁROSUNKÉRT a Timóteus Társaság segítségével* (ez a szójáték a programsorozat alcíme volt). A gyülekezetekből önkénteseket toboroztak, akiknek lelki tréningeket tartottak. Ők vállalták a lelki továbbgondozói munkát, azaz hozzájuk fordulhattak azok a békésiek, akik a filmvetítést követően kifejezték szándékukat, hogy szeretnék jobban megismerni Jézus Krisztust, vagy segítséget kértek a most, esetleg már korábban megszületett kapcsolatuk elmélyítéséhez.

A filmvetítéseket óriási reklámkampány előzte meg, melyből oroszánrészt vállaltak a helyi médiumok. Sőt, a *békési rádió* hat napon át, alkalmanként félórás bontásokban sugározta a neves magyar színészek közreműködésével készült *Jézus története* című hangjáték ősbemutatóját, míg a *kábeltelevízió* a lakásukból nehezen kimozdulókra gondolva levetítette a *Jézus élete* című filmet.

A szervezők célja az volt, hogy a legmodernebb üzenethordozókon keresztül, a 20. század emberének a nyelvén, minden békési hiteles képet kapjon a történelem legkiemelkedőbb személyiségéről.

Békésen nem él jelentős számú *evangélikus*, csupán *egy szórványgyülekezet* van. Azonban a közeli települések evangélikusai közül egyesek - elsősorban a mezőberényi német gyülekezet ifjúsága - megtekintette a filmet és minden bizonnyal élményekkel gazdagodva tért haza.

A filmvetítéses evangélizáció nem várt sikerrel zárult. Becslések szerint körülbelül *kétezeren* mentek el a vetítésekre. Az igazi sikerességét, ami a szívekben rejlik, nem lehet mérni. Öröm volt látni azt a sok száz érdeklődő és nyitott embert, akik végül elmentek a vetítésekre, és öröm volt látni ahogyan távoztak: sokszor könnyes szemmel, sokszor mosollyal az arcukon tükrözve mindazt, amit átéltek.

Isten kegyelme volt azon három napon, *Övé minden dicsőség*.

Szegfű Katalin

Apró lépések – apró örömök

Reméljük, Olvasóink észlelik azokat az apró erőfeszítéseket, melyekkel szeretnénk lapunkat vonzóbbá, tartalmasabbá tenni. Már az előző számtól a borítólapon jobb papírt kaptunk, hogy legalább a címlapfotók minősége javuljon. A mostani számtól már 12:8-ra nőtt a színes oldalak aránya. Terveink közt szerepel a közel jövőben kiemelhető mellékletekkel is gazdagítani lapunk kínálatát.

Minderre az Olvasóinktól kaptunk sok pozitív visszajelzést is, és természetesen a növekvő anyagi támogatás, amit hálással tapasztalunk és köszönünk. Az adakozásban talán segítettek azok a perselydobozok is, melyeket még az idei első számmal együtt küldtünk ki a gyülekezeteknek, és örömmel fedezték föl, hogy már több templomunk iratmissziós asztalán „szolgálatba álltak...”

De beszéljenek a számok: az MM jelenleg 3000 példányban jelenik meg, ebből 782 címre 2.150 példányt postázunk, a többit missziói rendezvényeken közvetlenül adjuk tovább. Az év első négy hónapjában 207 adakozótól 243.650 Ft érkezett az MM támogatására. Ez még mindig csak a nyomdai költségek mintegy harmadát fedezi, de mindenképpen egészséges fejlődés a múlthoz képest.

Várjuk újabb terjesztők jelentkezését, mert hisszük, hogy MM-nek szélesebb körben is van küldetése!

Első hallgatói és olvasói találkozó

A LÁTÁS ÖRÖME...

Eddig csak „hallomásból” ismertük egymást, de már régóta szerettünk volna személyesen is találkozni. Mi, az Evangélikus Missziói Központ munkatársai, rádióműsorok, kazetták, valamint a Missziói Magazin készítői, nagyon vártuk már, hogy végre láthatóvá váljon a „láthatatlan gyülekezet”: hallgatóink, olvasóink, levélíróink közössége. Miért fontos, hogy „lélektől lélekig” végzett szolgálatunk ilyen, idén első ízben megrendezett baráti együttlétekekkel is gazdagodjon? Mert hisszük, hogy csak úgy van értelme a leírt szónak, a rádióhullámokon továbbított hangnak, ha az személyhez szóló, s utat nyit a dialógus előtt is. Hiszen munkánk – ezt mindannyian reméljük: – nem pusztába kiáltott szó, amely elszáll az éterben anélkül, hogy visszhangra találna. De hogy eről megbizonyosodjunk, találkozunk kell. Szükségünk van biztatásra, bátorításra, építő kritikára is. És természetesen arra, hogy a misszió Urának közelségében leüljünk egymás mellé, és beszéljessünk. Örömeinkről, bánatról, betegségekről és gyógyulásról, munkáról és ünnepekről – mindennapjainkról. Ezt tettük 1999. március 27-én, egy derűs szombat délelőttön, a Deák téri gyülekezet nagytermében.

Mintegy harmincan ültük körül a rögtönzött kis oltárt, az ország minden részéből érkezett vendégeinkkel. Örömünkre fiatalok is jöttek, bár tény, a résztvevők többsége a közép- vagy idősebb korosztályból való volt. Ami pedig a felekezeti hovatartozást illeti - hogy teljessé tegyük a „leltárt” -: evangélikus, református, katolikus hallgatóinkkal együtt igazi ökumenikus, testvéri közösséget alkottunk.

A találkozó mottójaként Börönte Márta lelkésznő – akit sokan a telefon-ismeretség okán csak „Mártikának” szólítottak – tartott áhítatot, majd bemutatkoztunk. Ki-ki elmondta, honnan jött, milyen módon került kapcsolatba a Missziói Központtal, majd a névkártyájára rajzolt, „saját tervezésű és kivitelezésű” házikó segítségével bemutatta otthonát, családját, gyülekezeti háttérét. Már jó ismerősként kezdhettük meg ezután a beszélgetést a missziói munkáról, a műsor-, kazetta- és lapkészítés kulisszáiról, no meg arról, hogy mi az, amit leginkább várnak, örömmel fogadnak tőlünk. Kíváncsian vártuk az észrevételeket, témajavaslatokat, kritikákat.

Amit mindig szem előtt kell tartanunk, s ebben ez a találkozás ha lehet, még jobban megerősített minket, hogy a média kiemelkedően fontos eszköze lehet az evangélium hirdetésének, ha megfontoltan, elkötelezett hittel, s nem utolsó sorban a szükséges szakismerettel élnek vele. Amilyen nagy lehetőség, akkora felelősség is egyben, hiszen korántsem csak a hallgatottság növelése vagy az olvasótábor megsokszorozása a cél, nem mennyiségi mutatók bővítésében dolgozunk. Isten áldásában bízva lelkeket kívánunk megszólítani, értékeket közvetíteni, utat mutatni, felrészni vagy vigasztalni.

A bizalom jeleként értékeltük, hogy Hallgatóink/Olvasóink beavattak minket személyes sorsuk, életútjuk egy-egy darabkájaiba. Ismerkedjünk meg most néhányukkal közelebbről is a lap hasábjain!

ARCOK A TALÁLKOZÓRÓL

Dr. Stern Pál Miksa régi levelezőnk és rádióhallgatónk Budapestről. Mint elmondta, zsidó családból származik, de ő maga már a keresztény hitben jár. Igazi útkereső. Eredeti hangú leveleivel, észrevételeivel hűségesen figyelemmel kíséri munkánkat.

Orosz Adrienn fiatal középiskolai tanárnő Vecsésről érkezett. Amikor teheti, hallgatja műsorunkat és telefonál

Börönte Mártinak.

Ódor István aradi születésű hallgatónk 83 éves kora ellenére tevékeny missziós szolgálatot végez: mostani lakóhelyén, a XX. kerületi idősek otthonában a protestáns bibliakör állandó szervezője.

Ollé Zsigmondné Komáromból jött. Őszinte bizonyágtételben osztotta meg velünk hitélete tapasztalatait. Betegsége, műtétei óta gyökeresen megváltozott az élete, egészen közel került Istenhez.

Lambert Miklós végzős orvostanhallgató Budapestről. Ha ideje engedi, katolikusként is szívesen hallgatja a Kossuth rádió evangélikus félóráját is. Rejtvényfejtőként került kapcsolatba Mártival, s elfogadta meghívásunkat a találkozóra.

Polereczky Györgyné személyében egyik legaktívabb hallgatónkat, levélírónkat ismerhettük meg személyesen is. Kiskőrösi testvérünk igen sokat segít nekünk egyik nehéz, máig sem teljesen megoldott feladatunkban: a Missziói Magazin terjesztésében.

Dr. Csupor Lajos egyetemi tanár Budapestről. Megindító szavakkal mesélte el megpróbáltatásait, súlyos betegségét. Hallgatónk élet-halál közt volt, betegágyán, mint vallotta, vigasztalója és élete középpontja az 50. zsoltár 15. verse lett: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”

Szente Néni Bakonycsernyéről – ő érkezett elsőként a találkozóra. Régi, hűséges hallgatónk, olvasónk, telefonálónk, aki évek óta részt vesz az országos evangélizációkon is. 78 esztendejét feledtető aktivitással toborozza az újabb és újabb MM-olvasókat falujában. Amikor ádventben ott szolgáltunk, igazi keresztyén vendégszeretettel fogadott minket otthonában is.

Az alkalmat **Gáncs Péter**, a Missziói Központ vezetőjének áhítata zárta. A közösen elfogyasztott ebéd után úgy búcsúztunk egymástól, hogy „*jövőre ismét, de nem ugyanitt*”, hiszen terveink szerint a második találkozó színhelye a cinkotai központ épülete lesz.

K. D.

Contents

Interview	with Árpád Dolinszky, superintendent in Vojvodina
Mission history	Zinzendorf
Missiology	Mission challenges of the Lutheran Church in Hungary from A.M. Kool
Foreign mission	Mrs. Bálint from Papua New Guinea Mr and Mrs Joó, missionaries going to India
Media-world	Portraitfilm of the Duna TV about the 85 years old evangelist, Béla Csepregi Interview with László Nagy, editor of the Lutheran TV-programs at MTV
Standpoint	Shall we enter each open door?!
Alarmclock	column for youth
Radiomission	First meeting with our listeners, readers and phonecallers
Pressreview	Statistic data of the worldmission (from Idea-Spektrum)
Urbanmissio	Ecumenical „Jesus-film action" at Békés (small town in East-Hungary)

Hadi tudósítás helyett hitvallás...

Remélem, mire ezek a sorok megjelennek már elhallgatnak a fegyverek déli szomszédainknál. Amikor az alábbi interjú készült Dolinszky Árpáddal, a Vajdasági Evangélikus Egyház szuperintendensével, még javában dúlt a háború. Már az is szinte csoda volt, hogy Teológiánkon tanuló fiát át tudta hozni a határon. A Teológus Otthon vendégszobájában beszélgetve nem hadi tudósítást, hanem igazi hitvallást rögzíthettem.

Hogyan lehet élni, s főleg ünnepelni bombázók árnyékában?

Az idén a Vajdaságban háborús körülmények között ünnepeltük a húsvétot. De úgy éreztem, hogy az emberek, velem együtt, még jobban át tudtuk élni a húsvétot azt az örömeit, amit az angyal így fejezett ki: „miért keresitek a holtak között az élőket?” Valahogy úgy éreztük, hogy körülöttünk a rombolás, talán a pusztulás, reménytelenség, és mégis a szirénák zúgását, a repülőgépek zaját túlharsogja ez az öröme. Az emberek éppen a húsvét örömein keresztül megélhették Istennek nagy szeretetét és kegyelmét, hogyha a halálnak völgyében is kell járnunk, akkor is van nekünk szabadító Istenünk!

Megrendítő számunkra látni, hogy a nehéz körülmények ellenére is a maroknyi vajdasági evangélikusság olyan világos életjeleket ad, mint a havonta megjelenő „Alapkő” című újság...

Az újság jelentőségét igazán a jelenlegi helyzetben érezzük, hiszen a bombázások következtében egyre kevesebb az üzemanyag, így egyre nehezebben jutunk el távolabbi szórványgyülekezeteinkbe. Az újságot viszont egyelőre postán el tudjuk küldeni, így jut el az evangélium üzenete híveinkhez.

Öröm, hogy a rádiómisszióban is évek óta munkatársak vagyunk. Mit jelent ez a szolgálat a mostani válságos helyzetben?

A rádió felülmúlja az újság szolgálatát. Első sorban a szabadkai rádiót emelném ki, ahol a legtöbb műsorunk van. Minden szombaton reggel hét órától van 12 perces műsorunk. Ezen felül a kikindai rádióban, a Kula mellett lévő közös bácskai rádióban hallhatók adásaink, valamint a bácskatopolyai rádióban félórás programot tervezünk. Még a bombázások előtt, kaptam kétszer is hét percet az újvidéki magyar rádióban, de ez a lehetőség megszűnt... Most különösen is nagy szükség van arra, hogy az emberek szívében erősítsük a reménységet. Bármennyire is körülöttünk békétlenség van, a mi szívünkben lehet békesség, mert Jézus, a feltámadott élő Úr is ezzel jött: „Békesség néktek!” Az Ő békességét adja, és ezt a békességet tudjuk eljuttatni az evangélium üzenetével a rádió hullámain.

A rádiómissziós együttműködés mellett tavaly ősszel – első ízben a vajdasági evangélikusság történetében – közösen szervezhettünk missziói napot a szabadkai Magyar Kör szép művelődési központjában. Mintegy kétszázan voltunk együtt és nagyon reméljük, hogy idén ősszel újra találkozhatunk Szabadkán.

Valljuk, hogy aki Istenben bíz, soha nem csalatkozik, azonban a jelen helyzetünkben távlatokban, több hónapra előre nem tudunk gondolkozni. Nagyon jól tudjuk, hogy háború rombolást jelent. Reméljük, hogy ebben az esztendőben folytatni tudjuk, amit tavaly szeptemberben elkezdtünk. Nagy szükség lenne erre, hiszen éppen akkor, amikor az embereknek a legtöbb a gondjuk, sok a külső problémájuk, akkor van a legnagyobb szükségük arra, hogy az evangélium örömeivel elérjük őket. Ahogy tavaly, úgy az idén is szeretnénk átélni, hogy a maroknyi vajdasági evangélikusság nincsen egyedül, a közösség kiszélesedik a Magyarországról érkező szolgálókkal...

Gáncs Péter

A vajdasági evangélikusság a számok tükrében:

12 ezer tag

16 gyülekezet

3 lelkipásztor

INDIÁBA INDULNAK

BEMUTATJUK JÓ ANDRÁST ÉS JUTASI ANGELIKÁT

Július elején veszi kezdetét az a nagy vállalkozás, amelynek „hőse” egy fiatal házaspár, *Jó András és Jóné Jutasi Angelika*. Mindketten a Károli Gáspár Református Egyetem végzős hallgatói. Egyéves ösztöndíjjal a Dél-indiai Egyház *Kodaikanal Nemzetközi Iskolájában* fognak angolt, zenét és hittant tanítani. Igazi ökumenikus összefogás eredménye ez az út, hiszen négy egyház anyagi és spirituális támogatása hozta létre: a magyarországi evangélikus és református, valamint az Amerikai Református Egyház és a fogadó ország egyháza, a Dél-indiai Egyház. Nem titkolt szándéka az MM-nek, hogy *Bálint Zoltánéhoz hasonlóan* állandó, „kiküldött tudósítóiként” is bemutassa a fiatal misszionáriusokat.

- *Hogyan választottak ki titeket erre a nem mindennapi feladatra?*
- Valóban kiválasztottak minket, hiszen mi ezt a lehetőséget nem kerestük. Tanárnak készültünk, és a negyedik év végén arra gondoltunk, jó lenne valami tapasztalatot szereznünk, mielőtt elkezdünk tanítani. Egy indiai teológiai ösztöndíjra gondoltunk, ahol olyan tárgyakat is tanítanak, amit Magyarországon nem. Beszélgettünk erről David Zomer-rel, aki a Károli Gáspár Egyetemen tanárunk volt. Az ő, és Anna-Marie Kool, a Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet vezetője révén kaptuk ezt a lehetőséget, hogy India egyik legelőkelőbb magániskolájában taníthassunk.
- *Mindig is ilyen missziói beállítottságúak voltatok?*
- Úgy gondolom, hogy aki keresztény, annak a misszióval mindenképp foglalkoznia kell valamilyen szinten. Ezeknek az ázsiai, fiatal egyházaknak a teológiai sok olyan tapasztalatot adhatnak, amelyek felfrissíthetik az itthoni „levegőt”. Jó misszionáriusok szeretnénk volna lenni itthon, de úgy alakult, hogy egy speciális missziói helyzetben kell kipróbáljunk magunkat.
- *Ki készítette fel benneteket elméleti-gyakorlati szempontból?*
- Anna-Marie Kool és a PMTI munkatársai szerveztek egy 20 hetes kurzust, ahol a missziótörténetről kezdve a hírlevél-szerkesztésig, az evangélizációs modellektől a kommunikációig sok hasznos ismeretet adtak át nekünk és a misszió iránt érdeklődőknek.
- *Nincs bennetek semmi szorongás a „nagy utazás” előtt?*
- Ha Isten eddig elvezetett minket, akkor ezután is velünk lesz, és ha nehézségeink támadnak is, hisszük, hogy azokkal célja van, és a javunkra fordítja.
- *Isten áldását kívánjuk szolgálatotokra, és várjuk híradásotokat!*

K.D.

Irányelvek az evangélizáló és missziói munka időszerű súlypontjaihoz

A Missziói Bizottság javaslata, Révfülöp, 1999. április 23.

1. Az egyház evangélizáló és missziói munkájáról szóló törvénynek megfelelően az *evangélizációs és missziói munka szervezetének kiépítése* országos, kerületi és egyházmegyei szinten.
2. Összehangolt *evangélizációs és missziós munkaterv* kialakítása az egyházközségekkel, melynek célja a legkülönbözőbb rétegek elérése és beépítése a gyülekezetek életébe.
3. Gyülekezeti, egyházmegyei, regionális és országos *evangélizációs és missziói alkalmak* szervezése különösen is a veszélyeztetett rétegek elérésére és megsegítésére: szenvedélybetegek, hajléktalanok stb.
4. A *missziológia* integrálása a *lelkészképzésbe*. *Missziói gyakorlat* bevezetése a tanulmányi idő alatt.
5. *Lelkészek* evangélizálása és missziói képzése, *továbbképzése*.
6. Az *egyházi médiaszolgálat* missziói felelősségének erősítése
7. Az *egyházi gazdálkodás missziói reformja* az összes egyházkormányzati szinten: anyagi lehetőségeinket épületmentés helyett embermentésre, konkrét missziói szolgálatok támogatására koncentráljuk. Ezt a célt kell, hogy szolgálja a *missziói pályázat* is.
8. *Évenkénti missziói ünnep* előkészítése és szerves beépítése a gyülekezetek életébe. Javasolt időpont a Mennybemenetel és Pünkösöd ünnepe közötti Exaudi vasárnap, amely egyben a *missziói offertórium* napja is lenne.
9. A *misszió ökumenikus lehetőségeinek kiépítése* az Ökumenikus Tanács és a Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet közreműködésével.
10. A *misszió és diakónia* szolgálatának tudatos koordinálása különös tekintettel a *városi misszió* kihívásaira.
11. Leépült egyházközségeink evangélizációs és missziói lehetőségeinek országos felmérése, megfelelő *missziói munkások képzése és szolgálatba állítása* a szükséges anyagi feltételek központi biztosításával.
12. Erőnköz mért *részvállalás a világmiszióban* nemzetközi együttműködéssel.

Részlet a révfülöpi központ képes tájékoztatójából, ha úgy tetszik a Központ ars poeticája, hitvallása:

Egy ház, ahol helye van a töprengő,

titkokat kereső,

az élet végső kérdéseit kutató, őszinte embereknek...

Egy ház, ahol békeességben el lehet

Vonulni a világ zajától...

Egy ház, ahol gondolkodni lehet és

Szabad, hogy előbbre lépünk...

Egy ház, ahol vannak és születnek

apró ötletek és életre szóló megoldások -

akkor is, ha nem mindig a várt formában...

Egy ház, ahol találkozni lehet a Názáreti Jézussal...

KITEKINTÓ

Nem élünk a számok bűvöletében, ismerjük a statisztikák buktatóit. De a számok is elgondolkoztathatnak, erősíthetik missziói felelősségünket. Ezért közöljük kivonatosan a német Idea-Spektrum magazin cikkét, mely két amerikai kutató, David Barret és Todd Johnson felméréseinek elgondolkoztató eredményeit közli.

A világmisszió gyengéje: a keresztyének főleg a keresztyéneket evangélizálják

A kommunikációs technika robbanásszerű fejlődése soha nem sejtett lehetőségeket kínál századunkban a keresztyéneknek hitük továbbadására. Az evangélizáció és misszió viszont túlnyomóan azokat a népességcsoportokat éri el, akik már ismerik a keresztyén üzenetet.

Az amerikai kutatók adatai szerint a keresztyének 3.770 rádióállomást alapítottak és havonta 584 millió hallgatót érnek el. A század elejéhez képest az evangélizációra fordított órák száma az ötvenszeresére nőtt, ez mintegy 463 milliárd órát jelent, tehát minden keresztyénnek évente 77-szer lenne alkalma másokat is a keresztyén hittel megismertetni. Ez a szám 1900-ban még csak hat volt.

„Túlevangélizált” rétegek

Közben a keresztyének aránya a világnépességen belül 34,4 %-ról 33,1 %-ra csökkent. Így azok száma, akik még nem találkoztak a keresztyén üzenettel megduplázódott: 813 milliőről 1530 millióra. Mindez akkor következett be, amikor komoly személyi, technikai és anyagi erők kerülnek bevetésre a misszióban. Az amerikai kutatók a probléma gyökerét abban látják, hogy emberek egy része túl sok evangélizációs lehetőségben részesül, míg a többieknek semmi sem jut.

Az internethasználók 80%-a keresztyén

Az aránytalanság jelentkezik a legújabb kommunikációs eszköz, az internet felhasználásában is. Mintegy 40 millió keresztyén rendelkezik computerrel, míg a közel négy milliárdnyi nemkeresztyén tömegeből csak 2% fér hozzá a világhálóhoz. Kérdés, hogy miként tudják az igehirdetés szolgálatába állítani a keresztyének az internetet. Mindeddig a keresztyén oldalak üzenete döntő módon csak keresztyénekhez jut el. A statisztikusok felmérése szerint 2025-ben az összlakosság 20%-át (1,6 milliárd embert) még mindig nem fogja elérni az evangélium. A számítások szerint 2000-ben a keresztyének száma eléri majd a két milliárdot a föld hat milliárdnyi népességéből.

KÖSZÖNJÜK, KATA!

Szigethyné Szenteczki Katalin, sokunk kedves ismerőse, az MM ifjúsági rovatának állandó munkatársa, az Evangélikus Egyház Ifjúsági Osztályának referense új szolgálati területre kerül. Ebből az alkalomból készítettük az alábbi villáminterjút, abban a reményben, hogy a búcsú nem végleges, hiszen a lap hasábjain a jövőben is olvashatjuk majd viharsarki "kiküldött tudósítónk" írásait.

Kata, mióta dolgozol az Ifjúsági Osztályon?

1997-ben végeztem a szegedi tanárképző főiskolán történelem-művelődésszervezés szakon, és októberben kezdtem el dolgozni az Ifjúsági Osztályon, mint ifjúsági referens.

Mire emlékszel vissza a legszívesebben az itt töltött időszakból?

A munkám során nagyon sokat jelentett a segítség és a bizalom, amit az Ifjúsági Bizottságtól kaptam.

Sok apró öröm volt, de legszívesebben azokra az alkalomokra emlékszem, amikor személyes találkozásaim voltak a fiatalokkal. Az országos ifjúsági konferenciák évek óta sokat adnak nekem. Jó érzés volt, hogy sok minden más mellett ezekért is tehettem. S az emberekkel nem csak a borítékokon vagy a listákon találkoztam, hanem immáron vezetőként is, egy-egy konferencián.

Miért mész el az Ifjúsági Osztályról, és hová vezet az utad?

Annak, hogy átadom a munkát, személyes okai vannak. A férjemmel elköltözzük Budapestről. Békés megyében, Medgyesegyházán fogunk élni. Nekem itt vannak a családi, gyülekezeti gyökereim.

Hol lehet veled a jövőben találkozni?

Reménység szerint sok evangélikus alkalmon, ifjúsági konferencián, Szélrózsán, csendesnapon.

Bár most egyelőre azt hiszem, a legtöbbet otthon leszek, hiszen a munkám oda köt majd.

Ugye, az MM-ben a továbbiakban is számíthatunk rád?

Érdekes munka volt az MM szerkesztésében részt venni, nagyon élveztem a közös munkát, jól esik ez a megkérés. Természetesen szeretnék továbbra is írni, segíteni, "tudósítani".

Mit üzensz az utódodnak, mire figyeljen majd a munkája során?

Ezekben a hetekben dől el, hogy ki folytatja ezt a munkát, így személyes üzenetem még nincs. Viszont azt biztos javasolni fogom neki, hogy legyen barátságos az emberekkel, legyen bátor és kezdeményező. Felelősséggel szolgáljon, s persze vidáman. Az új ember mindig új szint, új ötleteket, új kezdeményezéseket jelent. Úgy gondolom, az új ifjúsági titkárral színesedni, gazdagodni fog ez munka.

MÉDIAVILÁG

A valóságot kell megmutatni

Közel tíz év telt el a rendszerváltás óta, ami mérföldkőnek számított az egyházak médiában való jelenlétének szempontjából. Nagyot fordult a világ, és egyszerre kitért az egyházak előtt a *Szabadság téri* nagy épület kapuja... *Szabad* lett szólnunk, életjelet adnunk. Ám egy kérdőjellel találtuk magunkat szemben: hogyan leszünk *képesek* megfelelni a régóta várt, és végre megadatott kihívásnak, a televíziós műsorszerkesztésnek szakmailag? Tudunk-e nívós, színes, érdekes műsorokat készíteni? Milyen nehézségeket támaszt egy eddig előlünk elzárt kommunikációs terület „meghódítása”? Ezekről a kérdésekről beszélgettünk *Nagy Lászlóval*, aki lelkész-újságíró végzettséggel tölti be hivatását, mint az Evangélikus Egyház tévéadásainak szerkesztője.

- **Hogyan kezdtétek el a munkát, és hogy épül fel ma az evangélikus műsorok struktúrája?**
- A rendszerváltás után jött ez a szó szoros értelmében vett szólás-szabadság, ahogyan a többi felekezetnek is. Amikor ez az egész munka elkezdődött, valóban úgy történt, hogy bementünk a tévébe, és rácsodálkoztunk mindazokra a dolgokra, amiket ott láttunk. De azért hadd tegyem hozzá: az egyházi szerkesztőknek, akiket delegáltak erre az új feladatra, lelkészi diplomájuk mellett volt újságírói végzettségük is. A kezdeti időszakban az volt a jó, hogy a tévés munkatársaink, akikkel együtt dolgoztunk, egy személyben az első kritikussaink is voltak. Sokat segítettek, tehát nem éreztünk egy pillanatig sem ellenséges légkört. Az akkor megalakuló *Vallási Szerkesztőségben* mindenki azon izgult, hogy ezek az új műsorok jól sikerüljenek. Mára már úgy érzem, hogy lassan fölnőttünk a feladathoz... Havonta egy *Örömhírral*, egyházunk magazinműsorával, valamint a *Jó reggelt adj, Istenemmel*, egy gyerekeknek szóló reggeli sorozattal jelentkezünk az MTV 1-es csatornáján. Évente kétszer kerül sor evangélikus istentisztelet közvetítésre. Az *Útmutató* című ökumenikus műsor szerkesztésében is részt veszünk, ezen kívül pedig vannak önálló műsoraink is.
- **Milyen a kapcsolatuk a televíziós kollégákkal és a többi egyház, felekezet szerkesztőivel?**
- Jó barátaink a tévések, úgy érezzük, nem vagyunk „idegen test” a televízióban. Az egyes egyházak szerkesztői közötti együttműködést sem a konkurencia határozza meg. Sok ökumenikus műsort készítettünk, például a *Hajnali gondolatokat*. Ezeket a három perces meditációkat, bár reggel 6-kor sugározzuk, sokan nézik és pozitív a visszhangjuk... Nagyon jó az együttműködés a kollégákkal. Jellemző például, hogy *Örömhír* címmel mennek a protestáns műsorok, tehát egységes, összefoglaló cím alatt. Az *Örömhírt* természetesen mindenki a maga oldaláról és a maga hagyományai alapján próbálja megfogalmazni. Mindenkinek a saját területén kell betöltenie a hivatását, a missziói feladatát, itt, a tévében is, akárcsak az egyes egyházaknak egymás mellett.
- **Közszolgálatosság és kereskedelmi csatornák – hogy fest a helyzet az egyházak szempontjából?**
- A mi otthont adó televízió a *Magyar Televízió*, amelynek van egy közszolgálati feladata, ellentétben a kereskedelmi tévékkel. Az MTV-ben szerződést kötöttek a különböző egyházak vezetőivel a rendszerváltás után, melyben a műsorpercek hosszát rögzítették. Ezt a szerződést az MTV maradéktalanul be is tartja, immár 9 éve. A közszolgálati tévének mindenkor feladata a vallási műsorok sugárzása, és ebben kötelesek egyfajta állandóságot betartani. A kereskedelmi csatornákon merőben más a helyzet, hiszen ott a minél több pénz és a nézőszám növelése a vezető szempont a műsorok szerkesztésénél. Ha pedig nem növekszik a nézőszám, akkor le kell építeni az adott műsort. Viszont lehet, hogy bizonyos embereknek az életében az a néhány perc, amit mi adunk, sokkal többet jelent, mint esetleg egy látványos showműsor...

Mennyiben nevezhető „tévés műfajnak” az istentisztelet közvetítés?

- Sokan mondták az elején, amikor megkezdődtek a közvetítések, hogy istentisztelet nem való a televízióba, mert az ember ne a tévé előtt üljön vasárnap délelőtt, hanem menjen el a templomba és vegyen részt rajta. Még az is elhangzott, hogy ez elvonja az embereket a templomba járástól. Ez azonban nem így van. Saját tapasztalatból is tudom, hogy bizony nagyon sok olyan öreg, beteg ember van, aki elmenni nem tudna a templomba, de a tévén keresztül követni tudja az istentiszteletet. Éppen erre való tekintettel mindig kiírjuk, hogy a gyülekezet melyik éneket éneklí, hogy kinyitva az énekeskönyvét, csatlakozhasson a liturgiához, és teljesebb legyen az átélés élménye. Tévés műfaj-e vagy sem? Nekem erről az a véleményem, hogy az lenne a fontos, hogy *a valóságot közvetítsük*, tehát egy evangélikus istentiszteletet úgy, ahogy az a liturgiánkban benne van. *Vagyis nem kell „tévés liturgiát” csinálni, nem kell show-jellegűvé tenni*, de nagyon örülök például, ha kisgyerekek is részt vesznek benne, vagy az ifjúság énekel. A gyülekezeti kórus is jó, bár vigyázni kell arra, hogy az evangélikus liturgiába illeszkedő énekek kerüljenek bele ezekbe a „zenés blokkokba”, s ezáltal is a gyülekezet istentiszteletéhez tartozzon szervesen. Egy másik fontos szempont, amit nem szabad elfelejtenünk, hogy mi, evangélikusok, jól ismerjük, megszoktuk az istentisztelet menetét, de nagyon sok ember, aki a tévé előtt ül, akkor látja életében először! És ha ezt felborítjuk, átírjuk, akkor valami egészen más jön ki belőle...
- **A gyermekek, a fiatalok nagy „tévé-fogyasztók”. Hogyan lehet őket is leültetni a képernyő elé, és persze ott is tartani...?**
- Egy örök próbálkozásunk a „*Jó reggelt adj, Istenem*” című ifjúsági műsor, melyben az átadandó tartalomhoz keressük a legideálisabb formát. Ellátogatunk egy-egy gyülekezetbe, és a lelkész vezetésével dolgozza fel az ifjúság az adás aktuális témáját. Persze nagy kérdés mindig, hogy milyenek a gyerekek, mennyire beszélgetnek spontán, önmaguktól, hiszen ha nagyon megszerkesztjük a műsort, például előre „kiosztjuk”, hogy mikor, ki beszéljen, akkor túlságosan formálissá, modorossá válik az egész, nem lesz természetes, és ez nem jó. Kulcskérdés a fiatalok megszólítása, hiszen belőlük kerül ki a jövő évezred egyháztagsága. A televízió ebben az esetben a misszió eszközévé is válhat, hiszen a hívogatás szerepét is betölti, és azt üzeni: *jó dolog a Jézust követők közösségébe tartozni...*

K. D.

KÜLMISSZIÓ

"Dicsérjétek nevét körtáncot járva, énekeljétek neki dob-és hárfakísérettel!" Zsolt.149,4

MIRE HIV A GARAMUT?

KESZÜLŐDJETEK FALUGYŰLÉSRE!KEZDŐDIK AZ ÜNNEPSÉG!.....

VIGYÁZAT, ELLENSÉG KÖZELEDIK! + HARCOSOK, GYERTEK HÁBORÚZNI! +

MEGFŐTT AZ EMBERHÚS KEZDŐDHEK A LAKOMA! + GYŰLEKEZZETEK

AZ ISTENTISZTELETRE!

A garamut egyetlen vastag fatörzsből kifaragott óriási dob. A rönk belsejébe hatalmas vízszintes irányú üreget faragnak, s hosszú bottal verik az üreg jobb és bal oldalát. A dobolás ritmusától függ az üzenete.

A garamut hangja mindig hiv. Ha megszólal, oda kell figyelni rá, követni kell utasítását, hirdessen akár vidám, akár szörnyűséges eseményt. Hangja messze száll, az egész falu egyszerre hallja, üzenete fontos, gyakran életbevágó.

A garamut manapság sok gyülekezetben a harang szerepet tölti be. A templom mellett helyezik el, s Isten dicséretére hiv.

Mekkora változás ez! A közelmúltban mesélte egy ismerősünk, hogy évekkal ezelőtt, mint gyermek, a többiekkel együtt a falu központjában fekvő garamutot próbálgattak, tanultak a fülüknek ismerős ritmusokat kidobolni. Az egyik ritmusnál valamelyikük édesanyja rémülten futott hozzájuk: *"Gyerekek! Ezt a ritmust soha többé meg se próbáljatok! Ez azt jelenti, hogy kész az emberhús, gyertek enni! Mi ezt már nem doboljuk többé!"*

Sajnos, a törzsi harcokról ugyanez nem mondhat el, azok túlságosan is gyakoriak meg napjainkban is.

A keresztyénség gazdagítása tradicionális elemekkel meg nem szűnő téma manapság. Sokan kutatják, vitatkoznak róla, hogy hogyan lehet a *"külföldről behozott, idegen"* vallást közelebb hozni az emberekhez, úgy beépíteni az életükbe, ahogy a tradicionális hitük beépül. Hogy ne merüljön ki vasárnap délelőtti templomba vonulással és buzgó, harsogó, tapsoló-táncoló énekléssel, (ezt külső szemlélők gyakran a friss, élő hit jelenek értik, pedig tudnunk kell, hogy sokszor csak a hagyományos ünneplésből áthozott *stílusról* van szó), hanem lépje át a templom kapuját, s kerüljön bele a hétköznapi tevékenységükbe, kapcsolataikba, úgy, ahogy őseiktől örökölt szertartásaik át-meg átjárják az élet minden területet.

"A misszionáriusok elvettek az emberek hitet, hagyományait, s cserébe nem adtak semmit!" – vádolják sokan a keresztyén missziókat. Igaz lenne ez? Valóban Isten törvénye, a bűnbocsánat, a megváltás, a lelki béke, és félelem nélküli élet semmi lenne? Távolról sem!

Nyilvánvaló, hogy nem szabad népek évezredekén át gyakorolt hagyományait behunyt szemmel leseperni és elégetni, de óvatossá kell lennünk. Őszinteség, teológiai és kulturális tisztán látás és nagy bátorság kell ahhoz, hogy a tradicionális hitet, praktikákat, szokásokat szétválogassa valaki: melyek azok, amik valóban gazdagíthatják az itteni emberek keresztyén hitét és életét, s melyek, amik egyszerűen összeférhetetlenek a keresztyénséggel.

A garamut egykor szörnyű dolgokra szólított. Ma ugyanaz a "test" Isten dicsőítésére hiv. *"Megtért a garamut?"* Igen! Bárcsak mi is ezt tennénk minden percünkben, minden cselekedetünkkel: új tartalommal, új lélekkel megtelt régi testünkben Isten dicsőségét hirdetjük!

Bálintné Kis Beáta

Missziói körök a külmisszióért - PÉCS

Mindig így kezdődik: Jézus magához hív, aztán elküld. „Menjetez Izráel házának elszéledt juhaihoz...” „Más juhaim is vannak nekem...”

Az újjáéledő misszió zárónapján vettem részt egy asszonytestvérrel. A mustármagnyi indulást megáldotta az Úr! Gyülekezetünkben mind többen jelentkeztek az évenkénti külmissziói konferenciára. 1997-ben tizen voltunk. A résztvevők közül ketten – katolikus testvérek – döntöttek Jézus mellett. Hazaérve, egy szeretetvendégség keretében Bálint Zoltánék videoját és öt testvér bizonyoságtételét meghallgatva, egy presbiterünk indítványára megalakult a missziói kör, mely minden hónap második hétfőjén tartja összejövetelét. A tagok havi 100 forintot tesznek a missziói perselybe, fáslikat, rékliket kötnek, korábban takarókat is. Az együttléteken igeszolgalat, időszerű kérdések megbeszélése, körlevelek ismertetése, közös imádság van.

Isten országában a legnagyobb szám az egy! A Pécshez közeli Kozármislenyben, az öregek klubjában, vetítettképes előadás volt a lepramisszióról. Voltak, akik bekapcsolódtak a fáslikötésbe, egy asszony például, hajnalban felébredve, ezzel a munkával kezdi a napját... Fonalgombolyítást pedig egy férfi vállalt. Kazetták továbbadása is szolgalatunk. Misszióink legújabb ága a postamisszió. Ma már több helyen kaphatók ígés- és verses levelezőlapok. Születés- és névnapra, egyéb ünnepi alkalmakra ilyen képeslapokat küldünk. Visszajelzéseként hallottam, hogy egy-egy ilyen lap „érintetlen” családokban az asztalra került, és megragadta a családtagokat... Néhány fiatal a konfirmáltak felkeresését vállalta.

Szeretem ezt a szót: lelkipásztor. Szerintem nem csak a teológusokra vonatkozik, hanem minden szolgalattevőre. Napjainkban sok az eltévedt, pástort, pástrolást igénylő juh!

„Amennyiben megcselekedtétek eggyel...” – mondja a misszió Ura.

NAPRAFORGÓ

A fekete tulipán

Még a tél folyamán kaptam Hollandiából néhány tulipánhagymát. Feketetulipán-hagymákat. Gondos kezek nejlonzacskóba zárták, mellé egy másik zacskóba tápanyagban gazdag termőföldet raktak, majd az egészet beletették egy festett cserépedénybe. Végül kívülről egy papírszalagot tettek, melyen rajtavolt a használati utasítás: ültessük a hagymákat a földbe, majd időnként öntözzük meg. Annyira örültem ennek a kedves ajándéknak, hogy mindenkinek elmeséltem, mit kaptam. De ennek ellenére eltelt két hét, mire a földbe kerültek a hagymák. Ezután sokáig nem történt semmi. Időnként megöntöztem, de a tulipánjaim a legkisebb jelét sem adták, hogy szeretnének kibújni a földből, hát még hogy virágot szándékoznának hozni. Már kezdtem azt hinni, hogy valamit rosszul csináltam: túl hidegben hagytam őket vagy keveset öntöztem, amikor egy nap kis zöld növény végecskék jelentek meg. Leírhatatlan volt az örömöm: érdemes volt várni, mégis megvan az eredmény! Természetesen erről is tudósítottam az ismerőseimet: kihajtott a tulipán! Ám ekkor az egyik ismerősöm azt mondta, hogy ne örüljek ennyire, mert lehet, hogy az idén még nem lesz rajta virág, csak jövőre. Ekkor megint aggódni kezdtem: tényleg még egy évet kell várnom, hogy megtudhassam, valóban fekete színű-e a tulipánom? Mi lesz, ha addig tönkremegy, kiszárad vagy megfázik?! S közben a napok múltak. A növény növekedett, a levelei kifejlődtek, szára erősödött és megjelentek rajta a bimbók: négy pici zöld fejecske! Igaz, közben virágkaróhoz kellett kötni, hideg napokon menedékbe vinni, de lassan kinyílt a négy tulipán! Nem egyszerre, hanem egymás után mind a négy és most itt vannak az asztalomon. A négy fekete tulipán!

Ugyanilyen virágcsodának élem meg azt a folyamatot, amit advent első vasárnapja óta a *büki és szakonyi gyerekekkel élünk át. Fatalin Helga* lelkésznő meghívott egy adventi gyereknap megtartására, amit én, mint az Evangélikus Egyház Gyermekbizottságának akkori koordinátor-titkára szívesen elfogadtam. Amikor csak tehetem, az ilyen alkalmakra *Pötty bohócként* megyek, mert úgy gondolom, bohócruhába bújva Istenről ugyanúgy lehet beszélni, csak a hatás még nagyobb.

Ezen a délelőttön beszélgettünk a gyerekekkel adventről, ennek üzenetéről. A közelgő karácsony jó alkalmat kínált arra is, hogy ne csak a gyerekek családtagjainak készítsünk ajándékot, hanem átéljük azt is, hogy a számunkra ismeretlenek megajándékozása is legalább olyan izgalmas. Így a több, mint 40 gyerek készített egy textil faliképet, melynek hátuljára mindenki aláírta a nevét, és elküldtük Marseille-be. Ugyanis ott él és dolgozik már évek óta *Seija Kuronen* finn lelkésznő, aki arab gyerekeknek tart evangélikus hittanfoglalkozásokat nem kis erőfeszítéssel. Munkája nem könnyű, ezért gondoltuk, hogy egy ilyen ajándék segítheti misszióját. Reméltük, hogy ez az ottani gyerekeknek is bizonyíték lesz: Jézus családjába tartozóknak mindegy milyen országban élnek, milyen nyelvet beszélnek - van bennük közös. Az itthoni gyerekeken érződött, hogy először kicsit furcsállották a kérést: idegen gyerekeknek ajándékot készíteni, de aztán a munkába teljesen belefeledkezve ragasztották a textildarabokat. Amikor kész lett, együtt csodáltuk meg a művet.

Számomra ez volt a tulipánhagyma földbe ültetése: elindítottunk valamit, amiből élet fejlődhet ki, aminek lehet folytatása. Azután elküldtük Seijának postán. És néhány hét múlva „kihajtott a hagyma”: *megjött a válaszlevél fényképekkel együtt! Így a büki evangélikus gyerekek is láthatták, hogy az ajándékukkal tényleg örömet és meglepetést szereztek az ottani gyerekeknek! Majd néhány hónap múlva egy újabb csomag érkezett Franciaországból: az ottani gyerekek maguk készítette rajzokat küldtek. Erre válaszul a büki gyerekek már levelet írtak bemutatkozva és lerajzolva templomukat. Számomra ez a levél a tulipánon. Egy csoda! Egy hagymából indult még a tél folyamán és tavaszra már levele van! Igaz, még egy kicsit izgulni kell, vajon lesz-e rajta virág is, vagy esetleg közben baja esik. De bízunk a Főkertészben, hogy Ő gondját viseli ennek a még oly gyengeszárú virágnak, ami még igényli a virágkarót támasztékul, de élni nagyon szeretne! Lehet, hogy a büki gyerekek nem is tudják, hogy ők most missziót végeznek; nem írnak tanulmányokat, nem járnak erről szóló előadásokra, csak egyszerűen lerajzolják templomukat és leírják, hogy az iskola és a labdázás mellett vasárnaponként istentiszteletre járnak. *Igazi misszió megélve!* Kívánom, hogy legyen rajta virág is, mint az asztalomon levő fekete*

tulipánomon!

NÉZŐPONT

Az MM rendszeresen beszámol olyan induló missziói szolgálatokról, izgalmas kísérletekről, mint például egy kápolna a bevásárló központban vagy éppen a repülőtéren. De vajon tényleg ott kell-e lennünk mindenütt az evangélium "kínálatával"? Vitarovatunkban ezúttal **Poós Lászlónak, a Deák téri gyülekezet másodfelügyelőjének nézőpontját ismerhetjük meg.** Reméljük, lesz, aki nem hagyja szó nélkül, és egészséges vitát nyithatunk a címadó kérdésről:

Minden ajtó nekünk nyílik?!

Mottó: - Rabbi kérlek, mondd meg igazán, szabad-e a Talmud olvasása közben cigarettázni?

- Fiam, a Talmudot olvasni mindennél fontosabb, mást ne csinálj.

- De Rabbi, becsapsz, hiszen Kohn azt mondja, neki megengedted!

- Tévedsz! Kohn azt kérdezte, szabad-e cigarettázás közben Talmudot olvasni? - és én azt válaszoltam: fiam, a Talmudot mindig szabad olvasni!

Ez a tanmese jutott eszembe, amikor a címben feltett kérdéssel szembekerültem. Szabad-e az evangéliumot mindenütt hirdetni? Hát persze, hogy szabad! De úgy is feltehető a kérdés, hogy nem tesszük-e az Evangélium örömeit is hiteltelenné, mindössze egy "áruvá", ha oda helyezzük a polcra a többi árukínálat közé, mint egyet a "show"-k közül, hasonlóan a multiplex mozihoz, flipper-játékokhoz, emberekre lövöldöző játékautomaták "eszméjéhez", az alkotó embert "fogyasztóvá" degradáló portékák közé?

Megtévesztő az ilyen szimbiózis, hiszen sokan akár lelki megnyugvással "ünnepelhetik" végig a vasárnapot, órákig való lődörgéssel a Centrumokban, mondván, mégiscsak milyen jó dolog ez, hiszen lám még "a templom" is jelen van a "fogyasztás templomában" (még ha csak egy parányi "oldalkápolnaként" is).

A "Panem et circenses" mai változatát hirdetik ezek a Centerek: "BEVÁSÁRLÓ ÉS SZÓRAKOZTATÓ KÖZPONT", ahogy a Széna téri Mamut bejárata felett áll, ott, azon a helyen, ahol a templomokon az "Erős vár a mi Istenünk", a "Soli Deo gloria" szokott felírva lenni. Az egyház az igehirdetés helyett akaratlanul is, a "fogyasztói templom" hódoló papjaként, ennek hirdetőjévé válik: igen, te senki vagy, téged szórakoztatni kell, te magad nem tudsz kirándulni, horgászni, olvasni, gombfocizni, sportolni, majd mi gondoskodunk rólad... Ne is próbálj gondolkodni, politizálni, eszméért, erkölcsi, családi, nemzeti, humán értékekért síkra szállni, de még lelkesedni, hinni sem. Mi vagyunk helyetted.

Ismerős a dilemma az adógaras vagy a bűnös asszony történetében a farizeusok magatartási csődbe kényszerítő csapda-kérdéseiből is. Felidéződik bennem a hasonlóság, hogy merre mutatta a járható utat, hogyan válaszolt Jézus, amikor a rabbik akarták - nem csak őt magát, hanem az élet igaz megoldásait kereső embert - lehetetlen, kilátástalan, megoldhatatlan helyzetbe hozni. Abba a helyzetbe, amelybe a ma Magyarországon a kereső, a reménykedő, az öntudatos, az érték-valló embert az életet csak fogyasztó, de nem teremtő, sodródó emberré kívánják gyúrní: értékközpontú "tudás-társadalom" helyett "birkatársadalommá".

Legyen vagy ne legyen templom a Centerekben? Jézus Krisztus megoldásai mindig új dimenzióban vannak, mégpedig Isten-központú, ember-érdekű dimenzióban, amelyből egyértelmű és világos megoldások születnek, nem csak válaszok. Nem a bekövetkezett rosszba való beletörődésre, hanem annak megszüntetésére és megelőzésére serkent Urunk: "Eredj el, többé ne vétkezzél", mondja a bűnös asszonynak. Ez a 4. dimenzió, a krisztusi megoldás dimenziója.

A rossz megszüntetése és megelőzése - ez a keresztyének Krisztus útmutatása szerinti teendője és egyházaink feladata. Ez az, amire a 15 %-nyi, azaz *másfél milliós elkötelezett magyar keresztyén közösséget társadalmi és erkölcsi súlya*, valamint a 15 milliós magyarságért való felelőssége is kötelezi:

- Hallatni a hangját, ahogy a katolikus püspöki körlevél tette két évvel ezelőtt.

- Elítélni a globalizációs tendenciákat a kultúrában, gazdaságban, ahogy a pápa tette 1999. januári, mexikói útja során.

- A három egyház közös püspöki körlevelével és a másfél milliós magyarországi keresztyén hívek mozgósításával fellépni az újabb, 14 multiplex mozis, környezetszennyező, kultúraromboló Mamut II. bevásárló központ - meg a többiek - felépítése ellen.

- Hangot adni a nemzeti érdekeket felülütő multinacionális szerződés megkötése ellen, ahogy ezt az Egyházak Világtanácsa múlt év márciusában tette, és megállította ennek a nemzeteket kizsákmányoló szerződésnek az aláírását.

- Fellépni az aljasságok ellen: a 14 éves kislányokat "hosztessz- és manöken"-képzésre invitáló óriásplakátok ellen, a hazug sajtóhírek, megtévesztő reklámok, erőszakot és brutalitást sugárzó rádió- és tévéműsorok ellen, nyilvánosan - templomban és a sajtóban - kérve a híveket az ilyen tévé-és rádióállomások teljes bojkottjára, ami azok reklámbevételét fogja érzékenyen érinteni.

A rossz korlátozásának és megelőzésének krisztusi dimenzióba állított feladatsora még hosszú - drog, abortusz, dohányzás, családon kívül élő gyerekek, népességfogyás, közegészség-romlás, stb. Felelősségünk nagy a jelenért és a jövőért, hogy a megoldhatatlan konfrontációt sugalló farizeusi "értelmiségi" bölcselkedésből áttérjünk a másikat tettekkel szolgáló új dimenzióba, az önközpontú Ótestamentum világából a nyitott, mindenkinek evangéliumot kínáló Újtestamentum világába.

"*Talán őrzője vagyok én a testvéremnek?*" - hangzik az embertelen ótestamentumi, káini kérdés, s mintegy erre érkező válasz már az Újtestamentum világából, Babits tolmácsolásában: „*Vétkesek közt cinkos, aki néma...*”

Startkő...

A pápai evangélikus templom keresztelőköve arról prédikál, hogy a keresztség egyben a misszió startköve is. Ennek üzenetét foglalta össze a gyülekezet lelkésze: **Koczor György**

Jézus missziói parancsa elküld széles e világra, pedig annyira kényelmes lenne saját, jól megszokott kis világunkban élni, nem kimozdulni, nem vinni sehová az örömhírt...

De keresztségünk pillanatától kezdve Urunk mozdítatni, küldeni akar, hiszen a keresztelés elrendelése egyben a missziói parancs is! Ennek a keresztelőkútnak a fedőlemezén elhelyezett földgömb és rajta a kereszt nemcsak a megváltás, de a keresztség egyetemességére is felhívja a figyelmünket. Vegyük észre, hogy a világ más pontjain élők is testvéreink, akikért imádkoznunk kell. De ugyanígy a templomban mellettem ülők is Krisztus testének, családjának tagjai, akikkel összeköt a keresztség, az imádság, az igehallgatás, az úrvacsora és a közös küldetés ajándéka!

SZEGLETKŐ

A Duna Televízió legutóbbi protestáns magazinja a 85 esztendőes Csepregi Béla szolgálatát mutatta be. Ebből adunk most közre néhány részletet és az MM nevében is köszöntjük a hazai evangélikációs szolgálat Nagy Öregét!

Fabiny Tamás szerkesztő:

Egyre tudatosabban keresem, hogy mit tanulhatunk az előttünk járó lelkész nemzedékektől. A mai egyházi élet nagyon sok szempontból azért él és maradt meg, mert voltak, akik előttünk jártak. Voltak olyan lelkészek, akik példát adtak a hűséges szolgálatra. Egyházunkban a harmincas-negyvenes években egy olyan ébredési mozgalom mutatkozott, amely gyümölcseit mindmáig további nemzedékek sorsán keresztül is termi. A református egyházban ez leginkább angolszász hatást mutatott, az evangélikus egyház inkább finn hatást. Cserediákok, ösztöndíjasok tanultak Finnországban, és ott találkoztak az ébredési mozgalommal. Itthon pedig próbálták meghonosítani az ott tanultakat. Ennek egyik képviselője Csepregi Béla. Itthon az Evangélikus Evangélikáció nevű mozgalmat indította el társaival együtt, amely tudatosan az egyházon belül működve szolgált az ébredés ügyét. Biblikusak voltak, de nem fundamentalisták. Csepregi Béla szolgálatát mindig úgy végezte, hogy próbálta az egyszerű népet elérni, a falusi paraszt ifjúságot. Ezért ugyancsak finn mintára, népfőiskolákat szervezett, és amíg lehetett a háború utáni években is működtek ezek nagyon sok áldással. Tudjuk jól, hogy az 1948-as úgynevezett „Egyezmény”, amit rákényszerítettek az egyházakra, hogyan visszaszorította azok működését. A kiadványokat megszüntették, a konferenciákat betiltották, megnyomorító intézkedések sora lépett életbe. Ennek egyik jele volt, hogy a nagyon sok áldással munkálkodó lelkészeket valósággal száműzték Budapestről. Ennek keretében kellett Csepregi Bélának is elhagynia Budapestet, és Sárszentlőrincen, egy kicsi gyülekezetben kezdte új szolgálatát és végezte évtizedeken át nagy hűséggel.

Neki megadatott, hogy most, 85 éves korában megtapasztalja a fiatal nemzedékek megbecsülését és a finnek megbecsülését is, hiszen az egyik legmagasabb finn kitüntetéssel ismerték el munkásságát.

Béla bácsi így emlékszik vissza a hatvan évvel ezelőtti életfordító húsvétra, Finnországban:

„Házigazdám, Paavo elég fáradtan jött haza, és azt ajánlotta, hogy fekjünk le, ne beszéljünk tovább. De én beszélni akartam: megvallottam bűneimet, egész életemet letettem elé. Nem merem azt mondani, hogy ez volt a döntő fordulata az életemben, de ekkor kerültem hozzám közel a lesztadiánus ébredési mozgalom. Olyan meleg szeretettel vettek körül, hogy azt mondtam magamban: végre megérkeztem abba a Finnországba, ahová mindig is vágytam...”

Hitveséről, családjáról így vall:

„Piroska számomra Isten ajándéka. Azért is, mert ő a kilenc gyermekünk édesanyja. Mindig tetszettek nekem a finn fiatalasszonyok, de sohasem gondoltam rá, hogy finn lányt vegyek feleségül. Az evangélikációban ismerkedtünk meg, de a népfőiskolai munka is összekötött bennünket, mivel házasságkötésünk előtt Piroska a celldömölki leánynépfőiskola vezetője volt. A tanfolyam végeztével összeházasodtunk, és utána immár közösen folytattuk az evangélikációs munkát...”

Piroska lányuk így emlékezik:

„Gyermekkorunkban édesapánk állandóan a kertben volt vagy a hátsó udvarban az állatoknál. Nehéz dolga volt, mert főállású lelkész és főállású családapa is volt egyben. 24 óra szinte kevés volt ahhoz, hogy előteremtse a család számára a betevő falatot, és a gyülekezeti munkát is megfelelően ellássa... A mi szüleink sohasem panaszkodtak, nem hallottunk tőlük államellenes kijelentéseket. Számunkra is később vált világossá, amikor másokkal beszélünk

és jobban megismertük a történelmet, hogy ez egyfajta belső száműzetés volt...”

TANÍT A MISSZIÓTÖRTÉNET

„...te mit cselekszel értem?!“

A MISSZIONÁRIUS GRÓF

Nicholas Ludwig von Zinzendorf grófi család gyermekeként született 1700-ban, Drezdában. Édesapja a szász fejedelem minisztere volt, aki pár héttel fia születése után meghalt. Nevelését nagyanyja, von Gersdorf bárónő vette át, aki lelkes híve volt a pietizmusnak. Baráti szálak fűzték Philipp Jacob Spenerhez is, aki a kisfiú keresztapja lett.

Tízéves korában Francke híres hallei intézetébe került, melynek szellemisége meghatározó volt számára. Itt öt diáktársával megalakították a "mustármag rendet": szeretetet fogadtak az emberiség egész családja iránt, és elhatározták, hogy mindenfelé terjeszteni fogják az evangéliumot. Már gyermekkorában az volt a vágya, hogy egyszer prédikátor lehessen, de gyámja más pályát szánt neki: elküldte Wittenbergbe és Utrechtbe jogot tanulni. Wittenbergben azonban a jogi tanulmányok helyett szívesen foglalkozott a Bibliával és a lutheri tanítással. 1721-ben a békesség kedvéért állami hivatalba lépett, és feleségül vette Ermuthot.

1719-20-ban egy európai körutat tett, melynek egyik állomásán, Düsseldorfban élete egyik meghatározó eseménye érte. A múzeumban Domenico Fetti: Ecce Homo című festménye óriási hatással volt rá. A kép Krisztust ábrázolta töviskoronával a fején, alatta pedig a következő felirat állt: "Én mindezt megcselekedtem érted. Te mit cselekszel értem?" Ekkor született meg benne a döntés: életét nem a szász válsztófejedelemség, hanem Krisztus szolgálatának szenteli. A megfelelő alkalomra 1722-ig várnia kellett, amikor is a cseh és morva testvérek közül a folytonos üldözések hatására néhányan elmenekültek szülőföldjükről. Így került Németországba Christian David is, aki társaival együtt letelepedési engedélyt kapott a gróf Berthelsdorf nevű birtokán. Hamarosan rengeteg új bevándorló is érkezett: lutheránusok, kálvinisták, schwenkfeldiánusok. Az első házat Hutbergben építették fel, erről kapta a település a Herrnhut nevet. Zinzendorf ekkor már kilépett állami hivatalából, és teljes idejét a gyülekezet ügyeinek szentelte. Egy Rothe nevű ifjú lelkipásztort megnyert a gyülekezet lelkészének.

Hamarosan maga is lelkész lett: 1734-ben Tübingenben lelkészi vizsgát tett, és 1737-ben Jablonski püspökké szentelte. 1760-ban ért véget élete, utolsó szavai ezek voltak: "Mégváltómhoz indulok most."

A herrnhuti gyülekezet és Zinzendorf legnagyobb érdemeiket a hittérítés és a bibliaterjesztés területén szerezték. A gróf 1731-ben Koppenhágában megismerkedett egy néger férfivel, ekkor határozta el, hogy a pogányok térítését is gyülekezete egyik céljául tűzi ki. Első misszionáriusaik Dober Lénárt és Ritschmann Dávid voltak. 1740-re eljutottak Grönlandra, a Virgin-szigetekre, az Aranypartra, Észak- és Dél-Amerikába, valamint Dél-Afrikába. Misszionáriusaik kétkezi munkásemberek, nem teológusok voltak, akik előtte komoly, több éven át tartó képzésben vettek részt. Önfeláldozásuk, odaadó szeretetük más felekezetek tagjait is munkára serkentették. Készek voltak akár a rabszolgák munkáját is elvégezni azért, hogy hirdethessék nekik az evangéliumot. Akármerre is jártak, fellépésükből az igaz, hiteles keresztyénség sugárzott, s a pogányok tömegesen tértek meg. Az egyik történész becslése szerint a morva testvéreknek ebben az időszakban több embert sikerült megtéríteniük, mint minden korábbi protestáns misszióknak együttvéve. Zinzendorf halála évében már több, mint 200 misszionáriust küldött ki a herrnhuti gyülekezet, akik közel 3000 embert vezettek el Krisztushoz.

A misszióban maga Zinzendorf is részt vett. Előfordult, hogy fogságba esett társai után indult az idegenbe, és kiszabadította őket. Észak-Amerikában pedig békepipát szívott az indián főnökkel, és hirdette közöttük az evangéliumot.

Zinzendorf rendkívül tehetséges ember volt. Lelkipásztorként, tanítóként, misszionáriusként, énekszerzőként, liturgikusként és szervezőként egyaránt nagy hasznára vált a mozgalomnak. Száznyolc könyvet és közel kétezer vallásos éneket írt. Előfutára volt az ökumenének, ezt a szót is ő használta először modern értelemben. Célja az

volt, hogy minden keresztyént egyesítsen a hittérítő munkában. Sokféle bírálat érte és érheti tevékenységét, de mindig csak egy dolog lebegett szeme előtt: minél több lelket megnyerni Krisztusnak.

Ignác Virág teológus hallgató

**Zinzendorf könyörgő éneksorai az egységért,
hogy betölthessük missziói küldetésünket:**

**Nevelj minket oly egységre, mint Atyáddal egy te vagy,
Amíg egyé Isznek végre híveid az ég alatt,
Míg Szentleked tiszta fénye lesz csak fényünk és napunk,
S a világ meglátja végre: tanítványaid vagyunk.**

TANULJUK A MISSZIÓT

Anne-Marie Kool: KIHÍVÁSOK AZ EZREDFORDULÓN A MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIKUS EGYHÁZ MISSZIÓI ÉLETÉBEN

1. "Vissza kell szereznie az evangélium történelmi megbízhatóságát és igazságát"

A híres amerikai missziológusnak, dr. Gerald H. Anderson-nak Toward a 21st Century in Christian Mission (A 21. század felé a keresztyén misszióban) című könyvben, dr. Peter Kuzmic kelet-európai szemszögből ír az 1989 után kialakult új Európa kihívásairól. Közülük az egyik legfontosabbnak azt tekinti, hogy az egyháznak "vissza kell szereznie a keresztyén evangélium történelmi megbízhatóságát és igazságát". Korunknak egyik jellemzője lévén a relativizmus, ma sokan tagadják az abszolút értékek létezését. Ekként, mivel minden féle igazság igaz voltára gyanakvással tekintenek, az Evangélium igazságának érvényességét vagy teljes mértékben tagadják, vagy egyáltalán figyelembe se veszik. Peter Kuzmic szerint szerte Európában az Evangéliumnak kell újra a keresztyén hit alapvető igazságai kommunikációjának lennie, ahogyan azokat a Szentírásban kijelentették, s ahogyan azok Jézus Krisztus életében, tanításában, halálában és feltámadásában összpontosulnak. Stephen Neill missziótörténész mondja: "Az egyetlen oka, annak hogy keresztyén vagyok ez a szilárd meggyőződés, hogy keresztyén hit igaz." Bármilyen összefüggésről van szó, Nyugat-Európában vagy Közép-Kelet Európában, megáll William Temple mondása: "Az Evangélium mindenki számára igaz, ha egyáltalán igaz" Kuzmic szerint ezt az Evangéliumot Európában hirdetnünk kell, nemcsak mint az Istenről és az ember Isten nélküli elveszett voltáról szóló igazságot, hanem mint az Isten erejét, minden hívőnek üdvösségére (Rm 1,16).

2. Az "alvó óriás" ébresztése: a népegyházi helyzet kihívása

Hogyan érjük el azokat, akik már nem járnak templomba? Ez a probléma nemcsak itt Magyarországon létezik, hanem egyebütt, is, nálunk Hollandiában is. Sokszor hatalmas nagy problémának tekintjük ezt a missziói területet. Hogyan lehet az új fiatal generációt bevonni a gyülekezeti életbe? Miként tudnánk elkerülni, hogy a konfirmálásból ne "kikonfirmálás" legyen? Vajon megoldás lenne-e, ha felnőtt korba tennénk át a konfirmálás idejét? Hogyan ébreszthetjük fel az alvó óriást, hogy majd aztán általa is elérjük az egész magyar népet?

3. Az egyetemes papság újrafelfedezése: a "laikusok" kiképzése és bevonása missziói munkába

Az 1989-ben megjelent The Gospel in a pluralist Society című könyvében Lesslie Newbigin hangsúlyozza, hogy a nyugati és közép-kelet európai egyházaknak a legfontosabb és legsürgősebb feladata, hogy újra felfedezzék a hívők közösségének misszionáló jellegét. Elgondolkodtató a magyarországi helyzetre Newbiginnek az az állítása, hogy az európai egyházaknak fel kell ismerniük, hogy a hit nem örökölheto, és hogy az egyház legfontosabb feladata nem az intézményes, mechanikus és szakramentális önfenntartás. Newbigin szerint az egyház megújulásához szükséges, hogy újra felfedezzük az egyetemes papságot. Ezzel párhuzamosan fel kell ismernünk, hogy az egész gyülekezet felelőssége, hogy aktívan résztvegyen a missziói és evangelizációs tevékenységekben. Szerinte ezt a feladatot nem szabad, hogy csupán különböző specializált egyesületeknek, szervezeteknek és lelkes evangelizációs lelkületű egyéneknek adjuk át. Ezzel kapcsolatban a Newbigin szerint tanulmányozandó kulcskérdés: „vajon az európai gyülekezetek struktúrája elég rugalmas-e ahhoz, hogy misszionáló gyülekezetekké váljanak”?

Nálunk Hollandiában sok béka található. Jó pár éve Indonéziában voltam, ahol sok gyíkot fedeztem fel. A gyülekezetben az egyetemes papság alapelveivel és a laikusok bevonásával kapcsolatban érdekes hasonlatot halottam, ami a keresztyéneket békákra és gyíkokra osztotta fel annak alapján, hogy miként esznek ezek az állatok. A békák ülnek és várják, amíg a zsákmányuk elsétál, elrepül vagy elúszik mellettük, és akkor lecsapnak rá. A gyíkok elpusztulnának, ha csak ülnének és várakoznának. Ők inkább maguk mennek és keresik meg élelmüket...

Ez a hasonlat rávilágít arra, ahogy ma az egyház működik. A hivatásos tisztségviselőhöz — rendes körülmények között — mintegy helybe viszik a munkát. Ők hirdetik az evangéliumot, ott, ahová odahívták az embereket. Ezzel szemben a laikus szolgálattevők a napi "civil" munkájuk során rendszeresen érintkeznek a nyilvánossággal, a szomszédaikkal, barátaikkal, munkatársaikkal, életük normális, mindennapi kerékvágásában. A "békák" viszont gyakran elszigetelődnek a "köznapi emberétől". Azt is hozzá kell még ehhez tenni, hogy a köznapi ember fél és tőlük, kerülik őket. A "gyíkok" viszont nem "fenyegetőek", és mindenütt jelen vannak, készen arra, hogy az adódó alkalmakat felhasználva, Jézusról beszéljenek.

4. A keresztyén bizonyágtevő hitelessége

Lesslie Newbigin, anglikán püspök a Foolishness to the Greeks című könyve utolsó oldalain az egyház elhivatásáról beszél. A kérdés, amivel foglalkozik az, hogy "Miknek kell lennünk". A biblia szerint lenni fontosabb mint tenni. Egész Európában, Magyarországon és Hollandiában is, lehet, hogy a missziói munkában nem az a legfontosabb kérdés, hogy "Hogyan hallják meg...?" (Rm 10, 14), hanem először "Mit látnak meg...?" Mit látnak körülöttünk a Magyarországi Evangélikus Egyházból? Az egyház missziója és üzenete nem hiteles, ha nem válik láthatóvá. Kifejezésre kell, hogy jusson az új élet minőségében, a hívő közösségben, a felelősségteljes egymással való törődésben, a szeretetteljes könyörületességben és odaszánt szolgálatban a társadalom szegényei iránt.

Amikor bizonyágot teszünk, fontos amit mondunk, de még fontosabb, hogyan élünk. "Mind nyugaton, mind keleten", - mondta egy jugoszláv lelkipásztor, - "az egyház elvesztette szavahihetőségét, különösen a fiataloknál és az értelmiségnél."

Semmi sem dicsőíti az evangéliumot úgy, mint egy megváltozott élet, és semmi sem vethet rá olyan rossz fényt, mint a személyes ellentmondások, következetlenségek...

5. „Kicsi vagyok én, majd megnövök én"

Még egy kihívást említek az egyház belső életére nézve, ami összefügg az éppen említett kihívással. Az őskeresztyének kisebbségi helyzetben éltek, mégis hatásuk az akkori társadalomban, kis létszámuk ellenére is hatalmas volt. Nem régen halottam valakitől, hogy egy társadalom 2 %-a elég ahhoz, hogy megváltoztassa és átminősítse azt. Vajon nem elgondolkoztató-e, hogy a biblia a keresztyének hatását a sóhoz, az élesztőhöz és a világosságához hasonlítja? Mindegyiknek az ereje, nem a nagyságában, hanem a minőségében rejlik!

Lásd még: Eddie Gibbs, Winning them back. Tackling the Problem of Nominal Christianity. Tunbridge Wells 1993.

„Ti kinek mondotok engem?”

A külmissziót szívükön viselő testvérek ezidén is a piliscsabai Béthel Missziói Otthonban jönnek össze július 7-10-ig, szerdán déltől szombaton délig.

Nagyszerű alkalom ez arra, hogy egymás hite által erősödjünk, lelkileg feltöltsük magunkat. Ezért a reggeli imaközösségek mellett a határon túli magyar lelkészek szolgálnak: **Dolinszky Árpád** vajdasági szuperintendens, **Gémes István** stuttgarti és **Kerekes Csaba erdélyi lelkész, hitébresztő, evangélizáló** igehirdetéssel. Az esti áhítatok sorozatát pedig **Fehér Károly ny. esperestől várjuk.**

Látásunkat tisztítani, ismereteinket gazdagítani és feladatainkat rendezni, megvilágítani majd az **előadások fogják. Így Leevi Reinaru** észtországi, **Karin Müller** német missziói lelkészek, valamint **Inga Lill Rajala** finn misszionárius mondják el tapasztalataikat.

Külmissziói konferencia részvételi díja: **3.500 Ft, jelentkezési előlegként 1.000 Ft** beküldését kérjük **június 15-ig** a Missziói Iroda címére: **1085 Bp. Üllői út 24.**

[Vissza a Missziói Magazin 1999/3. szám főoldalához.](#)

VÁROSMISSZIÓ

A Mezőberényben tartott missziói napunk egyik gyümölcseként igazi Kollégára találtunk Szegfű Katalinban, aki a békési Torony Rádió munkatársa. Segítségével már alá is írtuk az együttműködési szerződést a békési rádióval, így most már az Evangélikus Rádiómisszió programjai hetenként hallhatóak Békés környékén is. Katalin, aki többek között újságírást is tanul Szegeden, vállalta, hogy beszámol egy izgalmas városmissziós akcióról, ami szép példája az ökumenikus missziói együttműködésnek és a helyi médiumok szolgálatba állításának. Íme, az első tudósítás, melynek reméljük lesz folytatása...

„...várták a víz megmozdulását...”

Kik várták ott és akkor a víz gyógyító mozdulását, a Betesda tavánál? János szerint „**beteg, vakok, sánták, sorvadásosok tömege**”... (Jn 5, 3)

És ma?! Talán egészségesebbek vagyunk? Látjuk, merre akar vezetni Urunk? Nem sántikálunk legalább kétfelé? Nem szenvedünk mennyiségi és minőségi sorvadásban? Együtt kiálthatjuk a keserves diagnózist: „**Uram, nincs emberem...**”

Nincs ember, megfelelő ember a megfelelő helyre - gyülekezeteinkben, iskoláinkban, szeretetotthonainkban, a sürgető missziói feladatokban... S a legkeservesebb kijózanító felismerés: „**Uram, én sem vagyok megfelelő: rövidlátásom, tétova botorkálásom, sorvadó hitem, reményem és szeretetem alkalmatlanná tesz arra, amit rámbíztál!**”

De Te mellém lépsz és csak ennyit kérdezel: „**Akarsz-e meggyógyulni?!**” Nem tüneti kezelést, fájdalomcsillapítást ígérsz, nem kárpótlást, jóvátételt, gyógyítgatást, hanem MEGgyógyulást! Hogyne kiáltanám Jeremiással együtt: „**Gyógyíts meg, Uram, akkor meggyógyulok, szabadíts meg, akkor megszabadulok, csak téged dicsérlek.**”

S a víz bármelyik pillanatban megmozdulhat: „**A szél arra fúj, amerre akar...**”. Közel a pünkösdi Lélek! Ő maga bíztat: „**Kérjétek...keressetek...zörgessetek...ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik KÉRIK TŐLE.**”

Gáncs Péter

VEKKER: Romának romává...

„Ugye, ez az, amit nem szabad? Mégis kinyújtom a nyelvemet! Egyébként is, ki találta ki, hogy a nyelvünk nem levegőzhet egy kicsit? Miért ne játszhatnék egy kicsit? Fényképész bácsi, most kattincs!”

Több, mint húsz esztende készítettem ezt a fotót egy állami nevelőotthonban. Mindig félretettem, ha kezembe került, hiszen nincsen benne semmi „művészi”.

A nevelők „keresztelték el” ezt a kis cigánylányt Zinajdának. 2-3 éves lehetett akkor. Annyira izgett-mozgott, hogy alig tudtam fotózni. Minden porcikája táncolt. Néhány kép azért készülhetett róla, mert leguggoltam mellé és egyik kezemmel megfogtam a kezét. Még így is ugrált, nevetett.

Kicsi Zinajda, mi lett belőled azóta? Él-sz-e egyáltalán? És ha igen, akkor hol, mit csinálsz? Az államon kívül lett-e apukád, anyukád? Van-e férjed, otthonod? Maradt-e valami ebből a tiszta, bátor tekintetből?

Sokat jártál a fejemben azóta. Isten, aki atyja lett Jézusban minden árvának, kiteszítottnak, lenézettnek, eljött-e hozzád is valaki által? Akadt-e valaki, aki Jézus nevében be- és elfogadott? Sokaknak még mindig kezelhetetlen társadalmi probléma vagy csupán. Pedig a „Miatyánkot” bűn imádkozni, ha téged kihagyunk belőle.

Szeverényi János
